

Nr 256.

Av herr **Liedberg**, om ändrad lönegradsplacering av lärartjänsten i hovbeslagslära m. m. vid veterinärhögskolan.

Vid 1946 års riksdag väcktes tvenne likalydande motioner, I: 79 och II: 145, vari hemställdes, att riksdagen måtte besluta dels om uppflyttande nu av lärartjänsten i hovbeslags- och anspannslära samt hovsjukdomar vid veterinärhögskolan från lönegrad A 26 till A 28 och dels om ett uttalande om önskvärdheten av att sagda lärartjänst på sakligt motiverade grunder snarast sattes i paritet med veterinärhögskolans övriga avdelningar, vad beträffar tjänsteställning och lönegrad.

Skälen som anfördes till stöd för motionen voro i huvudsak följande:

Någon skillnad i vetenskapliga och praktiska kvalifikationer vid tillsättandet av föreståndarna vid högskolans samtliga avdelningar föreligger icke, och tillsättningsförfarandet är exakt detsamma. Undervisningen för veterinärkandidater ligger givetvis på samma plan inom alla avdelningar, och de ämnen sagda lärare representerar äro ju minst lika viktiga för den blivande veterinären och därför lika högt kvalificerade som de övriga. Ämnenas omfattning är härvid av underordnad betydelse. Närmast till hands ligger för övrigt en jämförelse med ortopedien inom läkarvetenskapen, vilket ämne företrädes av en särskild professur. Ämnen hovbeslagslära (ett gammalt uttryck, som endast delvis utsäger vad ämnet innehåller; borde rättare benämnas extremitets-, hovkorrektions- och hovbeslagslära) och hovsjukdomar överensstämman i väsentliga delar med den icke operativa ortopedien och ha även börjat benämnas så utomlands.

Vad arbetets kvantitet beträffar kan framhållas, att nämnda lärare har ett större antal undervisningstimmar än flera av professorerna, vilket framgår av nedanstående jämförelse, där som exempel medtagits professuren i samma ämnen i Köpenhamn och tre professorer vid veterinärhögskolan.

Lärartjänstens art	Totala antalet undervisningstimmar per läsår
Professorn i Beslaglära vid Veterinær- och Landbohøjskolen i Köpenhamn (tiden för veterinärkandidater och hovslagarelever sammanräknad)	ca 190 + kliniskt arbete
Tre professorer vid veterinärhögskolan . .	137 resp. 232 och 169.
Läraren i hovbeslags- och anspannslära samt hovsjukdomar vid veterinärhögskolan (för veterinärkandidater 175 tim., för hovslagarelever 202 tim.) . .	377 + kliniskt arbete.

Av ovanstående framgår, att både arbetets kvalitet och kvantitet motivera paritet mellan högskolans *samtliga* avdelningar med avseende på lön och tjänsteställning. Den sistnämnda vållar för övrigt läraren i hovbeslags- och anspannslära samt hovsjukdomar en betydande olägenhet av följande orsak. Enligt högskolans stadgar par. 11 säges: »Lärarkollegiet utgöres av högskolans samtliga professorer...». Detta innebär alltså, att nyssnämnda lärare, som har en mycket intim kontakt med vårt lands lantbrukskretsar och veterinärkår, icke har säte och stämma i kollegiet, där bland annat remisser av praktiskt veterinärt intresse relativt ofta handläggas. En titelfråga hindrar sålunda föreståndaren för en såväl teoretiskt som framför allt praktiskt viktig avdelning att delta i övriga avdelningsföreståndares överläggningar och beslut. Något sakligt bärande motiv mot en förändring av nämnda inkonsekvens har aldrig funnits.

I detta ärende har majoriteten av högskolans lärarkollegium icke haft något att invända mot en uppflyttning av sagda lärartjänst till lönegrad A 30, men ansett att ett mellanstadium i A 28 vore att förorda nu.

I jordbruksutskottets utlåtande nr 1 har denna motion föranlett utskottet att göra följande positiva uttalande (s. 52).

Av förestående redogörelse och vad motionärerna anfört synes framgå att goda skäl tala för ombildning beträffande tjänsteställning och lönegrad av tjänsten som lärare i hovbeslag och läran om hovens sjukdomar. Enligt utskottets mening bör därför denna fråga tagas under omprövning av Kungl. Maj:t samt därav föranlett förslag framläggas för nästa års riksdag.

Det synes mig anmärkningsvärt, att icke nämnda avdelning redan för lång tid tillbaka befinner sig i paritet med övriga avdelningar. Jag finner det inom parentes egendomligt, att en avdelning, som verkligen gör en stor och praktiskt viktig insats till fromma för vårt lands hästbestånd, år efter år hålles tillbaka och bland annat får avslag på sina mycket berättigade anslagskrav. Som exempel kunna nämnas: avslag på anhållan om assistent — föreståndaren har ju sedan 20 år tillbaka varit ensam med sin stora undervisning, en utan tvivel enastående företeelse inom en högskola — upprepade avslag på berättigade krav på uppflyttning i högre lönegrad av hovslagarinstruktörerna, vilka utom sin viktiga verksamhet i normal- och sjukbeslaget även utöva praktisk undervisning åt kandidater och hovslagarelever — de befinna sig betydligt under den avtalsenliga lönen för hovslagare i allmänna marknaden.

Det vetenskapliga arbetet inom avdelningen och undervisningens kvalitet är ju som nämnts densamma som inom de andra, och beträffande kvantiteten framgår det av nyssnämnda uppställning, att läraren i hovbeslag etc. till och med har större antal undervisningstimmar för kandidater än två av de som exempel tagna professorerna. Dessutom utgör hovvården i nuvarande tid ett synnerligen aktuellt problem, som omfatt-

tas över hela vårt land med stort intresse av de stora jordbrukarsammanslutningarna, av hushållningssällskapen och av enskilda. Man torde utan överdrift kunna påstå, att av veterinärhögskolans undervisningsämnen vis å vis hästen hovvårdsproblemen utåt sett för närvarande tilldraga sig ett mycket stort, ja, kanske det största intresset, beroende på att den hästägande allmänheten så småningom tack vare propaganda och egen erfarenhet fått klart för sig vikten av rationell hovvård. Detta framgår även av motivet till den inventering, som skall göras i Skaraborgs län över hästsjukdomar, varvid en hovsjukdom — den mycket aktuella hovbroskförbeningen — var anledningen till att det behöfliga anslaget överhuvud taget beviljades.

Min framställning i år avser icke att föregripa resultatet av den kommande utredningen rörande veterinärhögskolans och vissa andra högskolors förseende med lärarkrafter och vidgade vetenskapliga resurser, utan är tillkommen för att fullfölja jordbruksutskottets i fjol tydligt och klart uttalade direktiv i den utsträckning som det understötts av statskontoret och allmänna lönenämnden, vilka båda i år uttalat sig för ett uppflyttande av nämnda lärartjänst från 26 till 28 lönegraden. Detta sker för att partiellt rätta till en från början utan allt tvivel i lönegrads- och tjänsteställningshänseende felplacerad lärartjänst.

Med stöd av ovanstående hemställes sålunda,

att riksdagen måtte besluta dels om ett uppflyttande nu av lärartjänsten i hovbeslags- och anspannslära samt hovsjukdomar från lönegrad A 26 till A 28, dels om ett uttalande om önskvärdheten av att sagda lärartjänst på sakligt motiverade grunder i samband med pågående utredning kommer i paritet med högskolans övriga avdelningar vad beträffar tjänsteställning och lönegrad.

Stockholm den 19 januari 1947.

Gösta Liedberg.